

Citaten uit reisdagboek van Wendy te Kamp
34 jaar
Suriname - Bonama / april 2007

15 april

Even wennen dat hier links gereden wordt. Op de weg naar Paramaribo is al veel te zien. Mooie huizen, afgewisseld met enorme bouwvallen midden tussen exotische palmbomen, bananenbomen en nog veel meer bomen, waar ik de naam nooit van zal weten... Veel supermarktjes met exotische namen, kerken en moskeeën. Het is voor mij een behoorlijke cultuurschok om te zien hoe deze mensen wonen, hoe het er ruikt en voelt. De warmte en vochtigheid zijn overweldigend.

16 april

Aan het einde van de middag maken we kennis met Paula, de directrice van Stichting Bonama (de stichting waar wij werkzaamheden voor gaan doen). Zij vertelt ons het een en ander over het project, vooral gericht op thuiszorg en kindercrèches die gefinancierd worden uit de opbrengsten van de lodge Danpaati, waar wij ook gaan logeren. Het komt nu echt dichtbij en we kijken er allemaal erg naar uit. Het zal een beetje zoeken worden wat we echt kunnen gaan doen, maar dat horen we allemaal morgen en de dagen erna.

17 april

Vandaag is de dag!!! De dag dat we naar Danpaati (:eiland bij Dan) vertrekken. Om 07.30 uur worden we opgehaald in de veronderstelling dat we direct richting Atjoni (waar we gaan overstappen op een boot, omdat de weg daar stopt) gaan rijden. Niets is minder waar... Suriname zou Suriname niet zijn als we niet eerst nog heel veel omwegen maken. Eerst gaan we langs het kantoor van Danpaati in een mooie buitenwijk van Paramaribo om een koelbox op te halen, waar we ons beleg en dranken koel in kunnen houden. Plots moeten we ook nog langs het huis van de chauffeur, die onverwacht moet blijven overnachten in Atjoni, boodschappen doen voor Danpaati, dan weer terug naar het kantoor van Danpaati om Pamela (een medewerkster van Danpaati-kantoor) weer terug te brengen. Daarna moesten we nog even ijs halen om van alles te koelen, broodjes voor het ontbijt werden nog gehaald en rond 09.00 uur gingen we echt op weg richting Atjoni, na deze tour door Paramaribo.

Na 3 uur varen leggen we aan op Danpaati, een eilandje middenin de rivier, waar de lodge is gevestigd. Hier gaan we de 10 dagen van het project doorbrengen in onze vrije tijd. Idyllischer kan het niet. De huisjes zijn van hout met daken van palmladeren. Een gedeelte heeft uitzicht op de rivier en een gedeelte ligt wat verder op het eiland aan een stukje bos. Met de 5 dames gaan we slapen in het familiehuis en de heren slapen in een tweepersoonshuisje. Allemaal hebben we goed sanitair met stromend water, een veranda met lekker stoelen en wij hebben zelf een buitenwasbak en aanrecht. Op het eiland is een bar onder een palmdak voorzien van zitjes met zebraprint en hangmatten en een eetgedeelte met lange tafels en banken. Hier gaan we het best uithouden deze 10 dagen!! We hebben het eilandje verkend en gekeken waar we kunnen zwemmen. Op het eilandje zitten veel vogeltjes, kolibries en een prachtige ara, Maria Magdalena genaamd. We maken kennis met de manager Albert, een creool uit Paramaribo, die hier tijdelijk de leiding heeft over de medewerkers, die allen uit Dan komen.

Op Danpaati moet je op tijd naar bed, aangezien de generator rond 23.00 uur uit gaat en er dan geen stroom meer is. Het is hier zo vreselijk donker dat je letterlijk geen hand voor ogen kunt zien. Met al die rondwandelende beestjes wil je dus in je bed onder je klamboe liggen voordat de generator uit gaat en we gaan dus op tijd naar bed. Ik ben ook moe van alle indrukken en van de reis.

18 april

Vanmorgen was ik heel vroeg wakker bij het eerste licht en heb een prachtige zonsopkomst gezien (mooie foto's gemaakt ook) en van de ochtendrust genoten met een bakje koffie. De dames die hier werken zetten in de ochtend heel vroeg koffie en thee voor alle gasten neer op de veranda's, wat een luxe. Het is echt prachtig op Danpaati, een echt paradijsje en in de ochtend is de temperatuur nog aangenaam en het gras nat van de nevel. Het beloofd een mooie dag te worden. Het ontbijt rond 08.00 uur is goed; broodjes met ei, worstjes, zelfgemaakte pindakaas, stroop (siroop van vruchten) en koffie.

19 april

Vanmorgen was ik alweer vroeg wakker. Waar ik thuis niet mijn bed uit te slaan ben, wil ik hier alleen maar zo lang mogelijk van de dag genieten. Twee van mijn reisgenoten zitten al buiten van de mooie ochtend te genieten. Na het ontbijt stappen we met José in een bootje en varen naar Malobi, een dorpje op ongeveer 10 minuten varen, waar we een crèche zullen bezoeken. De crèche zit vlak aan het water voorin het dorp. We worden heel hartelijk verwelkomd door de crècheleidsters. We mogen allemaal langs de kant, rondom de tafeltjes waar de kindjes zitten, plaats nemen. De leidsters zingen een liedje samen met de kinderen voor ons. Dan komen de ballonnen die een reisgenoot heeft meegenomen te voorschijn en wordt het ijs met de kindertjes gebroken. De crèche is mooier dan die van Dan, goed onderhouden en schoon. Rustig aan komen de kindjes een beetje los, nadat aanvankelijk enkele kinderen een beetje angstig zijn en de kat uit de boom kijken. De meesten vinden het echter prachtig, al die mensen met cadeautjes. De leidsters nodigen ons uit om vooral bij de kinderen te gaan zitten en we voelen ons welkom en de gastvrijheid is hartverwarmend. Rustig zoek ik contact en zing de Nederlandse kinderliedjes mee.

Als we terugkomen in het familiehuis vindt een reisgenoot een kakkerlak in een doosje tampons; oeps, rits niet dicht gedaan..... Hilariteit en hysterie alom natuurlijk, maar na een hoop gegil en gegiechel wordt de kakkerlak door gemept. Even lijkt het naar bed gaan verder rustig te verlopen, tot de volgende calamiteit zich voordoet... Er zit een grote zwarte spin schuin onder de wasbak (waar ik net nog op mijn teenslippertjes mijn tanden heb staan poetsen...BBBBRRRR). Weer gegil en consternatie tot onze heldhaftige reisgenoot het beest dood mept, maar het avontuur is nog niet voorbij. De volgende spin dient zich aan....iets kleiner..maar fijn is anders. Een andere reisgenoot trekt nu de stoute schoen uit en helpt die spin ook naar een andere wereld. We zijn verder geen dierenhaters of zo, maar willen wel rustig slapen, tanden poetsen en plassen. We hebben er allemaal een beetje de slappe lach en de kriebels af, we lijken wel een stel gillende pubers. Eerder die avond hadden we ook al hilarische tafereelen gehad aan tafel met vliegende kakkerlakken die als een soort torpedo op je af vliegen en landen op iemand, op tafel of in je eten. We sloegen er één weg en die landde precies op de rug van een mevrouw die achter ons zat, eehhhh sorry, maar wel vreselijk gelachen.

24 april

Vandaag gaan 3 mensen naar Grantaatai en 4 van ons naar Dan. Op Dan willen we mee gaan helpen in de crèche en muurschilderingen gaan maken. Dat laatste gaat prima, echter de crècheleidster doen weinig moeite om iets te organiseren en activiteiten te ondernemen met ons en de kinderen. Ze stellen zich niet voor en hangen een beetje rond. Een enorm contrast met de dames in Malobi. Deze groep is toch echt heel anders en heeft veel meer begeleiding nodig. Veel kinderen die hier verblijven zijn van de leidsters en daar houden zij zich vooral mee bezig. Voor José is dit ook frustrerend en zij praat dan ook in de loop van de dag een hartig woordje met ze. De verschillen in de dorpen worden hier dus ook goed zichtbaar. Al snel ga ik samen met een reisgenoot aan de slag met de muurschilderingen. We tekenen eerst leuke dingen en gaan dan verf mengen. Ondertussen hebben we gezelschap gekregen van twee jongens van rond de 10 jaar die graag willen helpen. Eén van hen gaat spreekt goed Nederlands, wat hij op school heeft geleerd. Hij helpt mee met het inkleuren van de tekeningen en we kletsen over van alles en nog wat, tot zover zijn Nederlands reikt.

De andere reisgenoten zijn alweer op Danpaati als wij terugkomen en hebben ook een mooie ochtend gehad bij de thuiszorg. Ze zijn echt bij mensen thuis geweest en hebben geholpen met afwassen, vegen en dagelijkse klusjes. De thuiszorg is gericht op het overnemen van wat basisklussen van oude mensen die niet meer gemakkelijk zelf naar de rivier kunnen en wat hulp nodig hebben bij hun huishoudelijke klusjes. De dames waren erg aardig geweest en het was erg bijzonder om op die manier bij mensen thuis te zijn.

Ondertussen heb ik het erg naar mijn zin. In de groep loopt het goed, iedereen doet lekker zijn of haar ding en iedereen doet zijn best het gezellig te maken, waarbij er toch ruimte is om even terug te trekken. Het klimaat is ook te doen; het is ontzettend warm en de zon is onvoorstelbaar fel en heet, maar als je je tempo wat aanpast en in de schaduw blijft is het allemaal uit te houden. En zweten doe ik toch, gewoon veel blijven drinken en nog meer drinken en nog meer drinken.

25 april

Nog zoiets moois waren de springende sardientjes, die 's avonds heel hoog springen. Overdag springen ze ook uit het water, maar nu sprongen ze zo hoog, dat er een aantal in de boot terecht kwamen. In het maanlicht was het een sprookjesachtig gezicht, deze zilveren visjes die met de boot mee springen, als kleine dolfijntjes. De laatste kaaiman zagen we bij het eiland Danpaati. De legende van de kaaiman bij "ons" eiland bleek dus te kloppen tot onze verbazing. Het was nog een grote ook.

30 april

We fietsen verder naar de Commewijne rivier, waar we oversteken naar Frederiksdorp, onze eindbestemming. Direct na de boottocht zijn we op de gewezen plantage waar we gaan overnachten. Het is een prachtcomplex met verschillende woon en verblijfgebouwen, die allemaal voorzien zijn van kleurig geschilderde luiken en goed onderhouden. De tuinen zijn ongelooflijk mooi met prachtige bloemen, planten en kreekjes.

Het huis waar we gaan overnachten is van ongekende luxe. Voor het huis is een enorme veranda en het heeft enorme ramen met luiken. De woonkamer is gigantisch en voorzien van grote meubels en kunst aan de muren. Beneden is er nog een grote keuken, badkamer en toilet. Boven zijn 4 grote slaapkamers en overal is het uitzicht even mooi. De verdeling is al snel gemaakt en nadat we een beetje opgefrist zijn, eten we een heerlijke groenteloempia in het restaurantgedeelte. Daarna maken we een wandeling over het terrein. We vinden een kokosnoot die gelijk geslacht en opgegeten wordt...hhmmm. Al snel gaan we terug, omdat we levend worden opgegeten door grote zwarte muskieten.

3 mei

Terugkijkend heb ik, denk ik, de reis van mijn leven gemaakt, die mijn prioriteiten heeft verlegd. Mijn reisgenoten zijn stuk voor stuk unieke mensen, doorzetters met een visie en zij hebben mijn ervaring enorm verrijkt. Nog meer hebben de mensen in Suriname een enorme indruk achtergelaten, de eenheid van het leven met de natuur in het binnenland, de hartelijkheid, rust en eenvoud. Het heeft me overweldigd en ik kan niet wachten om weer een hele bijzondere reis te maken en opnieuw kennis te maken met onvergetelijke culturen en mensen.

